

Co by měli katolíci vědět o islámu - rozhovor s Williamem Kilpatrickem

15. listopadu 2020

ROBERT SPENCER

William Kilpatrick, který mnoho let učil na Boston College a je autorem několika knih o kulturních a náboženských otázkách, vydal novou důležitou knihu Co by měli katolíci vědět o islámu. Byl tak laskavý, že odpověděl na několik otázek, které jsem mu položil:

William Kilpatrick CSJ

Robert Spencer: V knize hodně hovoříte o rizicích, která pro katolíky plynou z nepochopení islámu. Můžete shrnout některá tato rizika a vysvětlit, o co jde?

William Kilpatrick: Katolíci jsou obecně o islámu špatně informováni, protože katolické vedení nadále předkládá neúplný a zkreslený pohled na islám.

Katolíci se učí, že islám je náboženstvím míru, že teror nemá nic společného s islámem a že muslimové a katolíci sdílejí stejné morální hodnoty. Navíc je katolíkům vštěpováno, že katolická víra je islámské víře podobná a že katolíci by měli deklarovat svou solidaritu s islámem a ze všech sil bojovat proti „hříchu“ islamofobie. Samozřejmě, pokud je pravda to, co katoličtí duchovní a učitelé o islámu říkají, pak se islámu není třeba obávat.

Výsledkem je, že mnoho katolíků zůstalo zcela nepřipravených na intenzivní pronásledování, kterému je dnes mnoho křesťanů v Asii, Africe a na Středním východě ze strany muslimů vystaveno.

Například poté, co islámští teroristé na Srí Lance zabili při útocích na tři kostely, tři sta křesťanů, arcibiskup z Colomba prohlásil, že „je to pro nás všechny velmi smutná situace, protože jsme nikdy nečekali, že se něco takového stane, a navíc o velikonoční neděli“.

Nikdy nečekali? Nevěděl arcibiskup, že jen v několika posledních letech došlo k četným útokům na křesťanské kostely? Nevěděl, že džihádisté upřednostňují pro útoky na kostely právě dny křesťanských svátků, jako jsou

Velikonoce, Květná neděle a Vánoce? Nebyl obeznámen s islámskou povinností vést džihád proti nevěřícím?

Je smutné, že arcibiskupská naivita o islámu není vůbec výjimečná. Týká se mnoha lidí v hierarchii. Dokud bude Vatikán udržovat při životě toto zavádějící vyprávění o islámu, bude se pronásledování křesťanů zhoršovat a bude se šířit na Západ.

Mnoho katolíků tvrdí, že kritizovat islám znamená vrátit se do doby triumfalismu a etnocentrismu, do doby, která byla právem poslána na smetiště dějin a že ekumenismus a dialog jsou jedinou cestou vpřed. Jak byste odpověděl?

Ačkoli by kritika měla být formulována co nejtaktněji, kritizovat islám je naší povinností – nejen kvůli nám samotným, ale také kvůli muslimům. Mnozí se obávají, že kritika islámu přivede umírněné muslimy do radikálního tábora. Ve skutečnosti to byl právě nedostatek

kritiky, který umožnil šíření islámského radikalismu po celém světě po íránské revoluci v roce 1979.

Zejména Evropané se vzdali kritiky islámu, i když rostoucí míru imigrace doprovázela rostoucí míra kriminality a terorismu. Evropané se skutečně „dívali jinam“, aby bránili islám a islámské přistěhovalce. Více než cokoli jiného to bylo mlčení o problémech s islámem, které umožnilo šíření radikalizace ve Francii, Německu, Belgii, Nizozemsku, Švédsku....

Islám kvůli své agresivní povaze a krvavé historii po kritice volá. Bylo by velmi nezodpovědné nepodřít tuto fakta analýze. Pokud jsme si v minulosti uvědomili, že agresivní ideologie představují hrozbu pro naši existenci, neváhali jsme např. nacistickou nebo komunistickou ideologii kritizovat. U islámu je ale situace poněkud odlišná. Islám není jen politická ideologie, je to také náboženství. A v současné době je kritika náboženství (kromě křesťanství) považována za zakázanou. Například v posledních letech různé katolické dokumenty povzbuzovaly věřící k respektování všech náboženství. Tento plošný respekt je ale poněkud zjednodušující. Měli bychom respektovat víru satanistů? A co víc, měli bychom respektovat misogynní pohled islámu na ženy, jeho podporu polygamie a drakonické tresty za rouhání, odpadlictví, cizoložství nebo krádeže? Pokud tyto aspekty islámského systému nekritizujeme, neděláme dobrou službu muslimským mužům, ženám a dětem, kteří pod nimi trpí. Samozřejmě bychom se měli snažit respektovat lidskost jednotlivých muslimů, ale bylo by pošetilé respektovat všechny formy jejich víry a praxe.

Papež Benedikt poznamenal, že problémem deklarace *Nostra Aetate* (koncilní dokument o nekřesťanských náboženstvích) bylo, že se zaměřila pouze na pozitivní aspekty náboženství, ale opomněla popsat „nemocné a zkreslené formy náboženství“. To je také problém katolického dialogu s muslimy. Zdůrazňuje to pozitivní a vyhýbá se obtížím. Katolickým účastníkům dialogu je tak zakázáno vznášet nejdůležitější otázku, kterou je masivní pronásledování křesťanů ze strany islámu.

Píšete, že kromě násilného džihádu existuje ještě jeden džihád, kterého se musíme obávat. Pokud jde o vnitřní duševní boj o přizpůsobení se Boží vůli, je to něco, co by katolíci měli spíše vítat, než odmítat?

Druhým džihádem je tajný džihád (nebo kulturní džihád). Jedná se v zásadě o strategii dlouhodobého pochodu institucemi, jejímž cílem je ovlivňovat a kooptovat klíčové společenské instituce, jako jsou školy, média, soudy, korporace, politické strany, a dokonce i církve. V mnoha ohledech je tajný džihád účinnější než násilný džihád, protože je obtížnější jej odhalit a odolávat mu.

Pokus přesvědčit katolíky a další občany, že slovo „džihád“ odkazuje spíše na vnitřní než na ozbrojený boj, je příkladem tajné operace džihádu. Před několika lety skupina muslimských aktivistů (nepamatuji si už která) vedla reklamní kampaň v několika velkých městech, jejímž cílem bylo přesvědčit veřejnost, že „džihád“ je vnitřním bojem o sebezdokonalování, a tedy nic, čeho by se měli obávat. Například reklama na boku autobusu znázorňující mladého muže učícího se na zkoušky byla opatřena nápisem: „Mým džihádem je tvrdé studium, abych se stal lékařem a pomohl najít lék na rakovinu.“ Kampaň, která měla pozitivně vysvětlit slovo „džihád“ byla docela efektivní. Například většina katolických škol nyní učí, že džihád je vnitřní boj.

Jde o to, že existují tisíce takových vlivových operací, které jsou zaměřeny na transformaci společnosti a akceptování práva šaría. Stealth (neviditelní) džihádisté se zvláště zaměřují na ovlivňování vzdělávacího systému. Např. Katar, Saúdská Arábie a další státy Perského zálivu od roku 2012 nalily miliardy dolarů do desítek elitních amerických univerzit, aby islámu zajistily pozitivní prezentaci.

Papež František opakovaně prohlásil, že postavit se proti masové muslimské migraci do Evropy je nekřesťanské, a že máme evangelijní povinnost vítat cizince. Vy hovoříte v souvislosti s masovou migrací o kulturní sebevraždě. Jak lze sladit tyto dvě pozice?

Nesnažím se sladit tyto dvě polohy. Myslím, že papež František ohrozil Evropany tím, že použil texty evangelia a pokáral Evropany za jejich nehostinnost. Navíc se lze na všechny analogie evangelia, které používá, podívat i z „druhé“ strany. Například někdy říká, že „tváří v tvář migrantovi vidíme tvář Ježíše“. To je v jistém smyslu pravda: měli bychom se snažit vidět Ježíšovu tvář ve všech lidech. Lze však také říci, že Ježíšovu tvář můžeme vidět v obětech zločinných migrantů – například v kyselinou znetvořené tváři řidiče dodávky napadeného při vstupu do muslimské zóny v Londýně nebo Liverpoolu. Papež ale nikdy oběti nezmínil.

Podobně nás František vyzývá, abychom viděli Ježíšovu tvář ve tvářích trpících dětí migrantů. Proč ale nemůžeme vidět Ježíšovu tvář ve tvářích dětských obětí muslimských migrantů? Proč bychom neměli být stejně znepokojeni mnoha dětskými oběťmi džihádistického kamionového masakru ve francouzském Nice, dětskými oběťmi útoku džihádistů na koncert Ariany Grande v Manchesteru, nebo 1400 dospívajícími oběťmi muslimských znásilňovacích gangů v anglickém Rotherhamu?

Podporou migrace islámských národů do Evropy papež František rovněž usnadňuje šíření islámské víry. Takový scénář by dával smysl za situace, kdy by Evropa byla živým křesťanským kontinentem schopným asimilovat masy muslimů a případně je evangelizovat. Ale tak tomu není. Za současného stavu se papežova politika jeví jako recept na katastrofu.

Jak LGBT agenda pomáhá a podporuje postupující džihád na Západě?

Otázkou je, co se stane, když se genderově zmatená společnost setká s hypermužskou kulturou? Zatímco chlapci v západním světě jsou stále feminizovanější a zmatenější ohledně své sexuální identity, chlapci v muslimském světě jsou vychováni tak, aby se považovali za válečníky Alláhovi.

LGBT hnutí na Západě oslavuje a podporuje experimentování s genderovou identitou a sexuální orientací, čímž připravuje půdu pro případné převzetí agresivnějšími kulturami. Islám znamená „podvolení“. Očekává se, že se muslimové podrobí Alláhovi. A očekává se, že se další kultury a náboženství podřídí islámu. Mladých mužů, kteří dokázali ve druhé světové válce bránit své země, je nyní nedostatek. Místo toho se našim akademickým a kulturním elitám podařilo vytvořit generaci „sněhových vloček“ – mladých mužů, kteří hledají bezpečný prostor, kdykoliv čelí sebemenší výzvě.

Generace „sněhových vloček“ se jeví jako generace submisivní. Na vysoké škole se podrobují povinným řečovým kódům a při vstupu na pracoviště jsou nuceni absolvovat „trénink rozmanitosti“. Stručně řečeno, chybí jim druh bojového ducha, který bude nezbytný k odolávání před ozbrojeným i tajným džihádem.

Dalším problémem LGBT hnutí je, že skupiny osob stejného pohlaví neprodukují budoucí generace. Islámští vůdci se často chlubí, že nebudou potřebovat armády, aby si podmanili Západ, protože vyhrávají „válku lůn“. To se už děje v Evropě, kde je porodnost domorodých Evropanů hluboko pod úrovní prosté reprodukce a porodnost v muslimské komunitě naznačuje, že budoucnost Evropy bude patřit islámu.

Experimenty s fluidním pohlavím a alternativními rodinami pouze prohloubí rostoucí populační nerovnováhu mezi islámem a Západem. Jde o velice nebezpečné experimenty. LGBT experimenty s pohlavím jsou na stejné sofistikované úrovni jako experimenty Dr. Frankensteina s elektřinou a mrtvolami.

Mnoho katolíků, dokonce včetně biskupů, reaguje na fakta o agresivním a násilném učení islámu poukazem na to, že nesčetní muslimové jsou laskaví, tolerantní a milující lidé. Co s tím?

Tomu, kdo čte Korán, je jasné, že Alláh není nijak zvlášť laskavý, něžný a milující. Je možné, že muslimové, kteří jsou laskaví a milující, jsou lepší než jejich náboženství. Ignorují tvrdé požadavky islámu a věnují větší pozornost četbě milosrdných pasáží v Koránu.

Mnoho umírněných muslimů lze přirovnat ke „kavárenským katolíkům“. Jinými slovy, vybírají a volí ty aspekty svého náboženství, které považují za přijatelné, a zbytek ignorují. Jejich vazba na islám je do značné míry rodinná nebo kulturní. Islám je součástí jejich života, ale nejsou skutečnými věřícími, kteří tráví život studiem Koránu. Několik evropských výzkumných studií ve skutečnosti ukázalo, že zvýšená oddanost muslimů do značné míry souvisí se zvýšenou radikalizací. Jedna rozsáhlá německá studie dospěla k závěru, že islám je „jediným náboženstvím, ve kterém platí, že čím je u jeho vyznavačů větší náchyllost k násilí, tím více se stávají náboženskými“.

Toto pozorování potvrzuje skutečnost, že po většinu dvacátého století byl islámský svět mnohem umírněnější než dnes. A toto období umírněnosti se krylo se ztrátou nebo oslabením víry v islám. Existuje tedy mnoho indicií, které naznačují, že laskavější a tolerantnější je ten muslim, který bere svou víru méně vážně.

Kdyby vás americká katolická biskupská konference vyzvala, abyste ji oslovil ve věci islámu, co byste řekl?

V rámci této vysoce nepravděpodobné události bych jim připomněl, že Církev velmi trpí krizí sexuálního zneužívání a následným utajováním. Řekl bych jim, že pokud budou pokračovat v současném kurzu, riskují, že vytvoří ještě větší skandál.

Postoj americké katolické biskupské konference (USCCB) k islámu se velmi podobá politice Vatikánu: zdůrazňování společných rysů katolicismu a islámu a ignorování rozdílů, varování před nebezpečím „islamofobie“ a výzvy ke zvýšení imigrace muslimů do USA.

Američtí biskupové, stejně jako Vatikán, předkládají zavádějící, smajlíky opatřený obraz islámu. Zamlčováním celé pravdy o islámu ohrožují miliony katolíků a dalších lidí. Podporou neomezené migrace muslimů do Ameriky jednoduše opakují velmi zjevnou a možná nevratnou chybu, kterou již udělali Evropané.

Probudí-li se katolíci do reality, a zjistí-li, že islám není náboženstvím míru a že muslimští vůdci považují přistěhovalectví za formu džihádu, budou se oprávněně cítit zrazeni. Budou se divit, proč jejich pastýři necítili žádnou povinnost je informovat. Když se dozví, že USCCB nesmírně těžila z vládou dotovaných programů přesídlování uprchlíků, jejich pochybnosti o důvěryhodnosti americké hierarchie vzrostou. Rovněž se zamyslí nad tím, proč jsou biskupové více znepokojeni „islamofobií“, než rozšířeným vražděním křesťanů ve jménu Alláha.

Stejně jako v případě krize sexuálního zneužívání jsou biskupové opět zapojeni do masivního utajování. Tentokrát jde o zakrytí úplné pravdy o islámu. Hrozí, že toto nové utajování bude mnohem ničivější než krize zneužívání. Například v Evropě již utajování pravdy o islámském přistěhovalectví poškodilo nespočet životů. V anglickém Rotherhamu bylo více než 1400 mladých dospívajících dívek za nečinného přihlížení elit znásilněno, zdrogováno a prostituováno muslimskými znásilňovacími gangy. Další desítky tisíc dívek potkal podobný osud ve městech po celé Anglii.

Evropští a američtí biskupové nejsou přímo zodpovědní za zločiny muslimských migrantů, ale nesou velkou odpovědnost za šíření fantasy příběhu o islámu. Mnoho lidí v hierarchii hovoří o důležitosti stavby mostů, nikoli zdí. A tak se jim podařilo vybudovat mohutnou

ochrannou zeď kolem islámu. Zeď chrání islám před kritikou a brání katolíkům vidět temnější stránky muslimské víry.

Co mohou katolíci a všichni lidé dobré vůle udělat, aby zastavili kulturní sebevraždu Západu?

Ti, kteří chtějí zabránit naší kulturní sebevraždě, musí nejprve přesvědčit sebe i ostatní, že mají něco, co stojí za to bránit. Musí znovu získat důvěru ve vlastní kulturu. Místo, abychom se za naše řecko-římské, židovsko-křesťanské dědictví omlouvali, musíme ho bránit před neustálými pokusy levičáků a islamistů o jeho podkopání.

Vůle vzdorovat totalitním hnutím závisí hodně na naší schopnosti odolávat relativismu – zhoubné představě, že všechny kultury, náboženství a politické systémy jsou stejně dobré. Jelikož již bylo mnoho ztraceno, bude vyžadovat velkou odvahu a odhodlání ztracené zase obnovit.

Levice a islamisté vedou dlouhý pochod institucemi – postupné ovládnutí škol, veřejných médií, církví, politických stran a dokonce i vládních agentur. Na této úrovni je třeba bojovat, a protože mnoho lidí v těchto institucích již přešlo na druhou stranu, bude to obtížný boj. Kolik rodičů se například chce zapojit do nerovného boje proti zavedení školních osnov, které jsou protikřesťanské a pro socialistické?

Kulturní důvěra znamená důvěru říkat „ne“ nerozumným, iracionálním a destruktivním požadavkům levičáků a islamistů a znamená ochotu říkat to znovu a znovu. Odvrácenou stranou kulturní důvěry je důvěra v kladení vlastních požadavků na kulturní podvratníky a ochota tyto požadavky prosazovat.

Převzato s laskavým svolením Roberta Spencera

Zdroj:

Zpravodaj Křesťanské mezinárodní solidarity, číslo 6/2020

<https://csi-cr.cz/>